

po cestah prižganih nekaj lučij, a to prevratno novotarstvo se je odpravilo, ko je minil najhujši strah.

Leta 1829. so dobro osnovane razbojniške tolpe menda zadnjikrat strašile po Dolenjskem. Vsaj listine ne pripovedujejo pozneje nič več o njih. Toda spomin na te neprijetne čase živi še mej ljudstvom. Vrh gorjanskega klanca kažejo še staro podrtino, »Räuberkommando« imenovano, kjer je prežala straža na razbojnike, pa tudi na tihotapce, ki so s Hrvaškega tihotapili tobak tod skozi. Nad vrati kostanjeviškega samostana in na vratih gospodarskega poslopja v Gracarjevem turnu pri Šentjerneju je zabeležen ta spomin celo s podobama. V Kostanjevici spominja podoba na dogodek iz leta 1726., ko so, kakor pravi nadpis, samostan napadli Vlahi, to je Uskoki; kedaj pa se je vršil napad na Gracarjev turen, mi ni znano.

Zanimiv odlomek iz razbojniškega življenja tega časa je tudi neki zapisnik o zaslišanju razbojnika, ki so ga vjeli v Gorjancih leta 1828.

(Konec prihodujič)

Očitanje.

Ko grem to jutro skozi vas,
Kakor sem hodil prejšnji čas,
Ponudi šopek mi cvetic
Mladenka zardelih lic.

Na slamnik moj umeri ga,
Iztakne iglo z nedrija,
Za trak na slamnik ga pripne,
Oči pa črne vame vpre:

»Da zdaj ne greš več skozi vas
Po gladki cesti mimo nas,
Zakaj pri mlinu ti je hod —
Ej, to vedo že marsikod!«

Ivan N. Resman.

Zvonovi!

Zvonovi, ste se spremenili?
Lepo ste peli svoje dni,
Srce k molitvi ste budili —
Zdaj žal spomin vaš glas budi!

Zvonjenje ni se spremenilo,
Zvonovi še lepo pojo —
Srce je vero v svet zgubilo:
Svetá izkušilo je zlo!

Ivan N. Resman.

